



Zahodna stena Gašerbruma IV (7925 m) v Karakorumu, iz katere se ni vrnil Slavc Svetič.

o načrtovani novi smeri med »No Siesta« in Crozovim stebrom, ki Ti je kmalu zatem uspela: »Manitua«, 1000 m, 6c/A3+, solo v treh dneh z bivaki v viseči mreži. To je bila Tvoja že osma (!) smer v severni steni Jorassov. Potem si se odpravil v Nepal. Na Anapurni, mislim, bilo je v zahodni steni, Ti je uspel solo prvenstveni vzpon, le malo pod vrhom pa se je vreme hudo pokvarilo. Veljal si za mrtvega. Ko si prišel dol, so Tvoj bazni tabor že podrli in Ti si v pravem diru odšel za njimi, da bi zadržal vest o svojem domnevnem izginotju. Na Tvoji naslednji odpravi na Anapurno, tedaj v južno steno, se je to v resnici skorajda zgodilo. Plaz Te je odnesel petsto metrov po steni navzdol.

Bil si skoraj vedno samo sam na poti, iz leta v leto. Sam, si dejal, se lahko bolje skoncentriraš. Hotel si postati profesionalca, kot je bil takrat Tomo, ki si ga vztrajno nagovarjal, naj Ti preskrbi stike na televiziji. Ko pa naj bi se zgodil Tvoj veliki nastop na slovenski televiziji, nisi odšel tja, ker si imel doma zabavo in si se napil. Ali si sam razumel, zakaj? V Španiji sem srečal dva Tvoja rojaka. Pripovedovala sta mi, da si zdaj zares mrtev. Na Gašerbrumu IV Te je zadelo. Daleč in visoko si prišel po novi smeri levo od znane Schauer-Kurtykove smeri, od tam dalje pa nisi več odgovarjal na radijske klice. Adijo, Slavc!

Njega dni sem o Tebi napisal članek, potem pa si potreboval svoje diapozitive. Od takrat sem se nekajkrat selil in tega članka ne najdem več. Prav tako ne najdem fotografije, ko sem Te posnel. Najdem le še spomine. Predvsem sliko, kako pravljичno cool s cigareto v ustih in cepinom v roki si stopal navzdol po Whymperjevem ozebniku.

Naj ti bo lepo tam zgoraj v nebesih, Slavc! Saj sam in osamljen si tako že bil dovolj.

Pot...

ERNA MEŠKO

*Med tratami me steza vodi,
prijetna, mehka je ta pot,
zelo drugačna pač od tiste,
ki lahko pleza mlad jo rod.*

*A tudi ta je meni znana,
vzljubila sem jo že nekoč,
ko bila sem še rosno mlada
in tak napor je bil mogoč.*

*V spomilih rada k njej se vračam,
pozabiti ne morem je,
po skalah belih se obračam,
ki v svetlem soncu vse žare!*

*Tam strme gore in vršaci,
tu mili griči se vrste,
narave krasne so otroci,
vse misli moje k njim hite.*

*Ob njih se duša mi naslaja,
ob njih se bogati srce,
veselje močno me navdaja,
pozabljam, da sem stara že.*

*Zakaj bi tožil in zakaj bi stokal,
da zdaj ne moreš več v gore!
Hvaležno skloni se do Njega:
nekoč vse to užil si že!*